

שבת
שלום!

ביתנו החדש

ארגון לשלום בית וחנוך ילדים, בראשות הר"ג אבנר קוואס שליט"א

ביחד

אין משיכה

ישנה התלבטות נפוצה מאד. מצד אחד - הכל בסדר, ויכול לזרום ולהתאים, אבל מצד שני - אין משיכה!

אם נפתח את ענין 'המשיכה' נוכל למצוא שני סוגים שאליהם אפשר להתייחס: א. משיכה פיזית ב. משיכה אינטלקטואלית.

אם נתעמק בשני סוגי המשיכה נראה שהם תלויים זה בזה. כשמשוחחים עם המיועד ומוצאים בו ענין ומתפעלים מחוכמתו ואישיותו ומרגישים כלפיו משיכה אינטלקטואלית, בדרך כלל מרגישים גם משיכה פיזית. לכן, לפני ששואלים אם יש משיכה פיזית, צריך לשאול אם יש משיכה אינטלקטואלית.

אם 'נתקעים' בנקודה זו, יש לערוך פגישות נוספות כדי לברר אם מצליחים להגיע להתפעלות שכלית מהכריזמה והאישיות והחן שיש לאותו מיועד, ואז אפשר יהיה להרגיש שהחלק השני, הפיזי, מתפתח.

ואם קורה להיפך - יש משיכה פיזית אבל לא אינטלקטואלית, כדאי לשקול מחדש את ההצעה, מִכֵּיִן שההתפעלות החיצונית והמעטפתית בסופו של דבר תעלם, ולא ישאר ביניהם כלום.

לא לשכוח שעיקר הקשר בין איש לאשתו הוא הקשר השיחתי הרגשי והאינטלקטואלי. הגוף והמעטפה הם רק הסיומת.

הקשר הרגשי הוא זה שמחבר באמת את האיש והאשה למצב של 'וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד'. גם מי שלא מרגיש כל כך משיכה צריך לדעת שבאופן עקרוני המשיכה הזאת קיימת כי סוף סוף הוא גבר והיא אשה אלא שלפעמים דברים קטנים מונעים את ההרגשה הזאת.

לדוגמא: ישנן בנות שאומרות שהן לא ישימו אפילו איפור קל, כדי שהבחור ידע בדיוק מה הוא לוקח, ולא יהיה מופתע ומאוכזב לאחר החתונה...

אם כך, נייעץ להן שתבואנה לפגישה כשהן לבושות בפיג'מה, כדי שלא יהיו אח"כ הפתעות כשהן ילבשו בבית פיג'מה... כמובן שאין הדבר כן. אלא קצת איפור והופעה הולמת, ולא שלומפרית, יכולה להסיר את הרגשת חוסר המשיכה שהזכרנו.

זאת ועוד, אל לנו לשכוח את מה שלמדנו בפרק 'הפגישות', שהחיצוניות שכל כך משפיעה עלינו בפגישות בהיותנו רווקים, לא מפריעה לנו כל כך כשאנו נשואים. חוץ מזה, שמן או רזה וכד' הם דברים שאפשר לשנות עם דיאטה או תזונה נכונה.

(מתוך הספר 'ביחד')

פרשת השבוע

מהו עול?

"זאת חקת התורה אשר צנה ה' לאמר, דָּבַר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ פָּרָה אֶדְמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עֹלִי."

הקב"ה ציווה את בני ישראל לקחת פרה אדומה לגמרי כדי להיטהר מטומאת מת. אחד מהתנאים כדי שפרה זו תהיה כשרה לטהרה הוא – "אשר לא עלה עליה עול". מהו עול? אמרו חז"ל – כל מה שהוא צורך הפרה אינו עול אבל מה שהוא לא לצורכה זהו עול. לדוגמא - אם הנחנו עליה חפץ כל שהוא, או נשאנו איתה משא לצורך האדם זהו עול ונפסלה הפרה לטהרה. אבל אם היה חורף והיה קר לה והנחנו עליה שמיכה כבידה כדי שנתחמם אין זה עול כיון שזה לצורכה ואינה נפסלת בכך.

נשליך הבנה זו לבני אדם. אם נאמר למישהו – קום תלבש לבוש ספורטיבי ותרוץ 5 קילומטרים, ועכשיו! הדבר יראה לו כמשימה קשה מנשוא. הוא ירטון, יתרגז, וינסה להתחמק, וכל כך למה? מכיון שהוא מרגיש שהנחיתו עליו כזה עול שבכלל לא מתאים לו.

אבל, אם אותו אדם ישב ויחשוב לעצמו שהוא כבר מתקשה לעלות מדרגות, והנשימות שלו כבדות, ושהוא חייב לעשות קצת כושר למען בריאותו, הוא יקום וילבש לבוש ספורטיבי וירוצ 5 קילומטרים. ואפילו שזה יהיה קשה לו, הוא יחזור הביתה עם סיפוק ויחייך כל היום.

מה קרה כאן? לפני יום כשאמרנו לו לרוץ הוא הרגיש עול נוראי. והיום כשהוא החליט היה לו קל והוא הרגיש גם סיפוק... זאת אומרת, כשמבינים שהדבר לטובתנו אין זה עול, אבל כשנדמה לנו שאין לנו מזה כל תועלת נהפך הדבר להיות קשה מנשוא.

כך הדבר גם בעול התורה והמצוות. הפרשה פתחה במילים: "זאת חוקת התורה..." כלומר גם לגבי התורה וקיום המצוות הדבר תלוי בהסתכלות נכונה. אם נחשוב שכל התורה והמצוות נתנו רק כדי להכביד עלינו, להגביל אותנו, ולהצר את צעדנו, הרי זה עול קשה מאד, והתוצאה – התחמקות ממצוות מסוימות. מעדיפים לא לדעת הלכות מסוימות שלא יגבילו לנו אותנו וגם לפעמים לא מוצאים מתיקות בתורה.

אבל אם נבין שכל העולם הזה נברא בשביל האדם והתורה היא הספר שנתן היוצר הכל כדי לדעת איך להתנהג בעולם הזה ולהוציא ממנו את המקסימום וליהנות בעולם הזה, אז נכיר בעובדה שאין בזה עול בכלל אלא לצורכנו הוא, ומעכשיו ואילך נקיים את התורה והמצוות מתוך שמחה, ואדברנה נרצה לדעת יותר ויותר מה כתוב בהוראותיו של הבורא לטוב לנו בעולם הזה והעולם הבא. כמו שכתוב במסכת אבות – "אם אתה עושה כן אשריך בעולם הזה וטוב לך לעולם הבא".

שבת שלום – אבנר קוואס

זקן בן 92 נכנס לשיעור ללימודי עברית. בסוף השיעור שואל אותו

המורה הצעיר. מה כל כך חשוב לך בגילך ללמוד עברית?

מה זאת אומרת הוא עונה בקול עליו בגן עדן מדברים עברית.

אבל שואל המורה בהיסוס מה יהיה אם תגיע לגיהנום...

אה הוא עונה, זו לא בעיה.. ערבית אני יודע מהבית...

בדיחה

הופעה מכובדת

אמא שמסתובבת בבית בחלוק קצר שלא הולם את כבודה מורידה את הערך שלה כאמא, והילדים עלולים לזלזל בה. הורים יקרים, חוש הביקורת של ילדינו בדורנו מפותח מאד. והילדים מסוגלים להעיר לנו על צורת הלבוש שלנו. סיפר לי אבא אחד שהוא רגיל להסתובב בבית עם חולצת כפתורים מכנס ארוך ונעלי בית. יום אחד הוא שכח להכניס למקלחת את החולצה להחלפה, והוא יצא מהמקלחת לבוש במכנסיים וגופית T-shirt. בדרכו ללבוש את החולצה המכופתרת ראתה אותו בתו בת ה-4 ואמרה לו: אבא, אתה לא צנוע... אין רצוני לומר שהאבא צריך ללבוש בבית חליפה מחויטת או להיות מכופתר עם עניבת פפיון, אלא ללבוש לכל הפחות מכנסי ברמודה וחולצה נורמלית, ולהישאר מכובד. גם האמא לא צריכה להסתובב בבית עם בגד מחויט, אלא ללבוש לכל הפחות חלוק בית ששומר על כבודה. כיום הילדים מחפשים דמויות להערכה ולהערצה שהוא מצרך נדיר בתקופתנו. גם במקרים הללו כשהילדים יגדלו ויתחתנו, הם יעתיקו הנהגות אלו אל ביתם, כי היה להם ממי ללמוד.

חז"ל מספרים על רבי יוחנן שהיה קורא לבגדיו 'מכבדותי'. כלומר, 'כבוד האדם - לבושו'. ישנם הורים שחושבים שמקומו של לבוש מכובד הוא כשיצאים לרחוב, או בבית הכנסת או בכנסים משפחתיים, אבל בבית אפשר להסתובב איך שרוצים בטענה שזה הבית שלי. זוהי טעות נפוצה שיש לתקנה. גם בבית יש תקנון. התקנון אינו עבור הילדים בלבד, אלא לכל בני הבית, ובראשם ההורים. אי אפשר להסתובב בבית איך שרוצים, שהרי יש כאן אשה וילדים ודוגמא אישית, ושכינה שורה... בית אינו חוף ים. ואפילו שיש את התירוצים הכי טובים בקיץ כשחם, עדיין לא הותרה הרצויה להסתובב בבית בלבוש שאינו מכבד. האמת היא שדברים אלו היו צריכים להיות מדוברים ומסוכמים בפגישות לפני החתונה. שם בני הזוג היו צריכים לסכם ביניהם מהם הקווים האדומים שאסור לחצות בבית, כגון: מילים לא יפות שלא יאמרו, או סגנון דבור, צורת הלבוש בבית וכיוצא בזה. אבא שהולך בבית עם מכנסיים קצרצרות בלי גופיה או עם גופית רשת שכתוב עליה RAMBO - דומה יותר למתאגרף מאשר לאבא שמחנך. ואחר כך הוא שואל למה הילדים לא מכבדים אותו.

סיפור לשבת

האור החיים הקדוש זצ"ל

רבינו הקפיד ביותר על הכנסת אורחים והנה בערב פסח אחד לא הזדמן אורח בעיירה הרב שלח איפה שליח שימצא בשווקים אורח. לאחר חיפושים נרחבים גילה השליח אדם העומד בפינת בית הקברות כאשר הוא ממרר בבכי תמרורים. לשאלת השליח ענה האיש שמבקש הוא את נפשו למות השליח מיהר לרב וסיפר לו על פגישתו, הרב בכבודו ובעצמו מיהר לעבר בית הקברות. ואז סיפר האיש לרב את סיפורו: "לאחר 59 שנים של עבודה בהן עזבתי את משפחתי ועבדתי עבודה קשה ומפרכת, בקשתי לשוב כספי אשר חסכתי ולהנות את משפחתי לאחר שנים ארוכות של פרידה. והנה כאשר ביקשתי לעלות לאוניה שתיקח אותי לביתי צנח ארנקי וכל עמלי שקע במעמקים ואם לא די בכך, הרי שקרוביה של יתומה עניה בת עירי ביקשו ממני להעביר לה ממון כדי שתוכל להינשא וגם הוא ירד לתהומות הים". הרב שריחם על צערו של הבחור לפניו הבטיח לו שתוך כמה שניות יעלה על פני המים כל האבידות ששקעו במקום במשך שנים והוא יושיט יד ויקח את אבידתו בלבד, לעיני האיש הנדהם נתגלה המחזה שלא יאמן, ממש כדברי הרב. לאחר שקיבל האיש את ארנקו האבוד ביקשו הרב בקשה אחת - שיתארח אצלו בליל הסדר.

אחד מיני הסיפורים הרבים המתארים את רוח הקודש של האור החיים הקדוש הוא כאשר שהה בביתו של הרב אבולעפיה. שם התקבל בכבוד מלכים והוכנה עבורו סעודה מפוארת אליה הוזמנו כל גדולי העיר וחכמיה. בתוך הסעודה המרגשת הוגשה צלחת מרק בעלת ריח נעים. להפתעת המסובים לא הסכים הרב לטעום מהמרק בטענה שרוח טומאה מרחפת מעל המאכל. רק למחרת היום התגלה הסוד, משרתת זקנה היית בבית, שגחנה מידי פעם לשתות לשוכרה ולאחר מכן להירדם לשעות מספר. בני הבית שהיו רגילים למנהג זה של המשרתת חשבו ששוב השתכרה ונרדמה, אולם כאשר באו להעירה גילו להפתעתם שהמשרתת פשוט נפטרה. אור החיים הקדוש שהרגיש ברוח הקודש בטומאת המת המרחפת על פני התבשיל סירב לטעום ממנו. רבנו היה עוסק בשזירת בגדים, באותם ימים עמד הסולטאן, מושל סאלי להשיא את ביתו, שמע על רבנו שעבודתו מלאכת מחשבת והחליט לבקש מרבנו שיעשה את בגדי החתונה במשך שבוע. כלל היה אצל רבנו

שהיה עובד ביום עד אשר יהיה לו למחייתו ואז סוגר חנותו ושוקד על התורה הקדושה. שליח המלך הגיעו לאחר שבוע והופתעו שרבנו לא הספיק להשלים את השזירה של הבגדים וסיפרו זאת לסולטאן. שמע כך הסולטאן והחליט לנקום ברבנו וציווה לשלוח אותו לתוך גוב האריות שבחצרו של הסולטאן. השליחים ככלו את רבנו והובילוהו לתוך גוב האריות. הרב צעד בצעדים בטוחים אל גוב האריות. פקידי הסולטאן הופתעו למראה האריות המורעבים כאשר הבחינו שהאריות מקבלים את רבנו בקומה זקופה כאילו חיכו לו ומקשקשים בזנבותיהם כמראה של שמחה וצהלה לראות את רבנו. אור החיים הקדוש הוציא מספרו ספר תהילים והחל לקרוא ואילו האריות הקיפוהו ושמעו את קולו של רבינו. הסולטאן שהגיע במהרה לחזות במחזה פלאי זה הבין שרבנו איש קדוש, ביקש מחילה מכבוד הרב והורה לשחררו מיד ואף העניק לו מתנות, וביקש את סליחתו.

במשך תשע עשרה שנים הייתה ירושלים העתיקה בידי האויב עד אשר ריחם ה' והעיר שוחררה בכ"ח אייר ה'תשכ"ז במלחמה שנודעה בשם 'מלחמת ששת הימים' מימדי ההרס שחוללו הירדנים ברובע היהודי של ירושלים העתיקה התגלו רק לאחר מלחמת ששת הימים. הם הרסו בתי מדרשות ונתצו ושברו מכל הבא ליד. כל בתי הכנסת שברובע היהודי נהרסו ואף את ספרי התורה שרפו בידיהם הטמאות. הירדנים לא הסתפקו בזאת ופנו אף להציק לשוכני עפר: הם פנו להר הזיתים ושם בבית העלמין המקודש הרסו מצבות. במקום המצבות ההרוסות החלו לסלול כביש. לשם כך הובא טרקטור אשר החל לחרוש ולישר את הקרקע. מצבה אחת מצבה התמוטטה תחת עוצמתו של הטרקטור עד שהגיע לשטח קברו של רבינו הקדוש. רק נגע הטרקטור במצבה, מיד התהפך והנהג נפל ומת במקום.

הירדנים חשבו שכנראה חל קלקול במנוע ויש להביא מכונאי. המכונאי הגיע, תיקן מה שנראה לו ומיד לאחר מכן הגיע נהג אחר כדי לסיים את משימת קודמו: הרס מצבות. אך נגע קצה הטרקטור במצבה של הרב ומיד התהפך והנהג נהרג. עכשיו הרגישו הירדנים שקיים קושי מסוים אך עדיין שייכו אותו לטרקטור ולא נכנעו. ברום לב, ביקשו לנתץ את המצבה ויהי מה. לשם כך לקחו פטיש כבד במטרה להרוס את המצבה אולם, כאשר הרים הערבי את הפטיש נשמט זה מידו ורוצץ את ראשו. הפעם, הירדנים נבהלו וידעו שיש דברים בגו, הם התרחקו מיד מהמקום ואיש לא העז לגעת יותר בקברו של הרב הקדוש, וכך הוא נשאר על תלו עד היום הזה.

קו המשפחה העולמי

ייעוץ והכוונה עם יועצים ללא עלות

בנושאי שלום בית וחינוך ילדים

בימים א-ה בין השעות 09:00-23:00

הפנייה ליועצים/ות מוסמכים בכל רחבי הארץ

חיגור מחו"ל +972-796990699

9421*

בית לחי משפחה

